

Ministerium. Jeg skal derfor, om det endog saa skulde være sidste Gang, jeg talte her i denne Forsamling, gjentage det med den højeste Udbyr, jeg er istand til at lægge i mit Ord, at, saasandt det danske Folkething virkelig er et Udtryk af det danske Folk, saa er jeg ogsaa vis paa, at vi give dette Ministerium saa fuldt et Mistillidsvotum tilkjende paa den Maade, vi ellers ansee for det Bequemeste, saavidt som jeg er vis paa, at jeg lever i det danske Folk og har Hjerte for det danske Riges Selvstændighed. Man kan vel sige, at denne Selvstændighed er en Umulighed, men man kan ikke vise, at den er mere umulig, end den var i 1848, da baade Folket og Regjeringen toge den Beslutning, at vove Alt, for at hævde Danmarks Ret til Slesvig, og man kan heller ikke vise, at de udvortes Begivenheder have forhindret det; man nødes til at sige: de udvortes Begivenheder have, saavidt vi kunne see, netop gjort det baade muligt og gjort det til en Pligt for det danske Folk, at stræbe derefter. Man kan ikke sige, at der er skeet Fredslutninger eller Tractater, hvorved man har forpligtet sig til noget Andet; thi hverken er det Tilfældet med de Fredspræliminier, som ikke kom til at gaae i Opfyldelse, og heller ikke Tilfældet med den simple Fred, som overlod det til os at slaaes med Holsteengotterne og see, om vi kunde overvinde dem og hævde Slesvig for os. Der er altsaa slet ingen udvortes Begivenheder iveien for Danmarks Ret, og, saavidt som jeg kan forstaae, efter at have gjort mig Umage for at see Alt, hvad derom er kommet for Lyset, og ved at betænke Alt, hvad Ministrene have sagt, som jeg har hørt efter, saa kan jeg virkelig ikke komme til anden Overbeviisning, end at det Hele bestandigt løber ud paa, at Stormagterne, og især de tydske Stormagter, dem, som vi jo vide ere Danmarks Fjender, kun have givet os Haab om, at de ogsaa ville tiltræde en Garanti for Monarchiets Integritet og for den eens Arvesølge i det Hele taget, naar vi ville gjøre det og det, og, naar man vil kalde det en Nødvendighed, da maa man visnok aldeles stille sig udenfor det danske Folk og Danmarks Rige; thi ellers kalder man ikke Saadant nødvendigt, selv om Garantien var

af Magter, anderledes velsindede imod Danmark og anderledes at troe paa for os, end Preussen og Østerrig, og selv om en saadan Garanti var af saa megen Betydning, at man derfor skulde opoffre det Allermindste af, hvad der virkelig hører til et Riges Styrke og Bestandighed. Vi vide, hvad Garantier hjalp os for Slesvig; jeg synes, vi skulle nøies dermed, og ikke købe en ny Garanti, om det ogsaa var for det Hele, saa dyrt, som det unægteligt vilde være, naar vi skulde købe den for alt det, som vi med store Opoffrelser gjennem den sidste Kamp have vundet. Jeg veed det vel, at man har sagt, og sagt det lige fra Begyndelsen, i det Mindste hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) angaaer, at det jo ikke kan nytte Noget, om vi ogsaa seirede baade igaar og idag og imorgen; det lille Danmark bliver hvad det er mod det store Tydskland som Tid mod Ewigheid, Danmarks Riges Magt og Styrke bliver ved, at være imod den tydske Hærskare som en lille Hund, der gjør ad en Løve; det kan ikke nytte, om vi vandt nok saa mange Seire, vi maae dog tilsidst give efter, og saa kunne vi ligesaa gjerne gjøre det strax. Men derom siger jeg, og jeg troer virkelig, derom siger det hele danske Folk tillige, at, uagtet vi heller ikke tvivle om, at jo alle Riger, og de store saavel som de smaa, skulle engang forgaae, saa er dog Danmarks Rige, hvor lille det end er, blevet saa ældgammelt, at vi nok have Ret til at vente, ligesom vi have Lykt til, at blive imellem de Sidste. Jeg troer, at Folket, ligesom jeg ogsaa indrømmer, at han gjorde meget ret, som, da han fik Lov til at vælge sin Dødsmaade, valgte at døe af Alderdom.

Til Slutning skal jeg kun berøre den Lignelse, hvorigjennem det høiarverdige Medlem for Nykjøbing (Monrad) søgte at fremstille Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og Rigsdagsmanden for Præstø Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) som de yderste Poler, de store Overdrivelses, der stode, hver ved sin Side, som to Fyrtaarne, der maatte advare Enhver, ei at komme dem nær. Jeg skal kun berøre det, og sige: Der som jeg da, for at gjøre en Smule Gjengæld,